

Den lange veien – hjem

Om hvor lang en hjemreise kan bli, når man har uflaksen med seg

22.–24. april var jeg i Helsingør, på et nordisk bibliotekmøte med Open Access som tema. Jeg hadde reist hjemmefra allerede tidligere i uken før for å delta i et fagforeningsmøte i Oslo, og lørdag 21. hadde jeg skyndet meg av gårde fra Oslo til Stavanger for å delta i 50-årsfeiringen for min barndomsvenn Kåre. Søndagen opprant uten vesentlige fukt- og råteskader, om det var blitt sent var jeg ikke nådd det stadium at jeg var blitt «klyngete og amorøs» som verten så snilt omtaler en episode fra vår tidlige ungdom. Nåja, jeg har jo et eller annet på ham, jeg også.

Altså var formen i orden, og utpå ettermiddagen drog jeg fra Stavanger med direktefly til København. Fra Kastrup gikk ferden til København S, tiden var inne for middag og jeg har et favorittsted like ved København S. Blant mine mange laster ruver nemlig høye danske smørbrød, og ved et tidligere Københavnsbesøk kom jeg tilfeldig over Axelborg Bodega¹, sånn cirka vis-à-vis Tivoli. På et bord der står det at dette var stambordet til Simon Spies, de som er gamle nok til å huske ham, vil vel tenke at dét borger for god og fed dansk mat. Og slik er det. (I parentes bemerket er mitt favorittsted for høye danske smørbrød Huset med det grønne tre, litt inn på Strøget, på ovesiden av Gammeltorv² – men de er kun åpen på dagtid, mandag til fredag – hulk!) Under middagen kom jeg i prat med 4 belgiere som var der på oppdrag, de skulle reise hjem på tirsdag.

Reisen gikk videre med tog til Helsingør hvor konferansen skulle være, jeg rakk stort sett å få med meg togstasjonen og Helsingør slott, Hamlets hjem, i det fjerne – ellers var Helsingøreropplevelsen hotellet, som var stort og flott.

Programmet for konferansen tilsa at jeg ikke kunne komme meg hjem på tirsdag, og i valget mellom å sove i Oslo eller i København valgte jeg det siste. Trøstig dro jeg til Køben sent tirsdag ettermiddag, fikk meg litt mat og en god natts søvn.

Onsdag morgen satt jeg på toget til Kastrup da jeg fikk SMS fra den nyslåtte 50-åring: Om det gikk bra med hjemreisen? Da jeg kom til Kastrup, forstod jeg spørsmålet! Der var det kaos – streik blant SAS bakkemannskaper. Det var bare å stille seg i kø for å få hjelp. Og i kø stod man. Etter en times køståing oppdaget jeg at i en motgående kø stod mine belgiske venner fra søndag – de var slett ikke reist, men hadde havnet i streiketrøbbel allerede tirsdag kveld. Ryktene ville ha det til at flere hundre allerede hadde overnattet en natt på Kastrup. Informasjonen var ellers ufattelig dårlig, selv etter SAS' standarder – ingenting om hva som var årsaken til problemene, og ved 1225-tiden fikk vi beskjed om at vi ville få skikkelig informasjon 1230 – da jeg stakk av ved 1330-tiden hadde vi ikke hørt et knyst mer.

Etter drøyt et par timers køståing kom jeg frem til skranken, og der ble jeg booket om til et fly neste ettermiddag. Takket være VIA klarte jeg også å skaffe meg et høvelig hotellrom, sentralt beliggende og til en overkommelig penge. Køståingen hadde vært på føttene, slik at resten av onsdagen stort sett ble benyttet til å ligge på sengen og lese, noen turistaktiviteter var det ikke føtter igjen til.

Torsdag morgen opprant alt for tidlig, jeg våknet i 0500-tiden og slo på TV-en for å høre hva som skjedde. På tekst-TV så jeg at alt av flyvninger på morgenen var kansellert, så jeg stod opp, stelte meg og gikk ned i resepsjonen hvor jeg fikk låne PC. På Internett så jeg at alt

¹ <http://www.spiseliv.dk/profil/5510>

² <http://www.aok.dk/restauranter-cafeer/huset-med-det-groenne-trae>
<http://www.husetmeddetgroennetrae.dk/>

av fly frem til etter min (nye) avgang var innstilt, og at ny informasjon kunne ventes på ettermiddagen. Konklusjonen var klar: fly var ikke løsningen. Jeg fikk meg frokost, pakket sammen og tok toget til Malmö. Der fikk jeg meg plass på toget til Oslo, det skulle gå i 9-tiden. Det var interessant å se det sydsvenske landskapet gradvis bli mer og mer kupert ettersom vi beveget oss nordover, jeg hadde aldri vært mellom Malmö og Göteborg så dette var nytt område. En fjern forfader kommer fra Hall i Laholmsbukten, endelig fikk jeg sett også dét landskapet.

I Göteborg var det litt venting og togbytte, det viste seg at jeg hadde fått plass i en skikkelig businesskupé med gode stoler, masse aviser og gratis kaffe. Jeg rigget meg til, og toget la ut på turen nordover mens jeg sugde inn aviser og kaffe. Men hvor lenge var Adam i Paradis? Etter en knapp halvtime kom det en røst over høyttaleren som forkynte at det var problemer i skinnegangen lenger nord, en tankvogn hadde lekket ut olje – og toget var kansellert!

Beskjeden var at på Öxnared, som ville bli siste stopp, ville det stå to busser og vente på oss – en for dem som skulle til et småsted på strekningen frem mot Oslo, og en for oss som skulle direkte til Oslo. Fornuftig!

Men stod det noen buss der da vi kom? Nei! Etter en liten stund kom en buss, den var ikke stor nok til Oslo-kontingenten slik at småstadsbeboerne fikk den. Etter vel en time kom endelig en som var stor nok til oss, og vi kom oss videre.³ Langt om lenge kom vi til norskegrensen, og jeg fant frem mobilen for å sikre meg billett Oslo-Tromsø. Etter kun 30 minutter med muzak og «Vennligst vent, De vil bli ekspedert (til et varmere sted)» på øret, fikk jeg snakke med et menneske som ordnet med booking på et kveldsfly hjem. Ved 6-tiden ankom vi endelig Oslo S. Jeg fikk senere høre, via en jeg ble kjent med på stasjonen i Öxnared, at det var så vidt vi fikk komme dit – det var jo toppmøte i NATO i Oslo sentrum akkurat den dagen, det krydde av bevæpnet politi, og NSB hadde brukt flere timer på å sørge for at vi fikk komme frem til Oslo S.

Endelig fremme på Gardermoen nektet innsjekkingsautomaten å vedkjenne seg meg, og jeg måtte køe for å få manuell innsjekk. Der viste det seg at alle disse bookinger og ombookinger osv. hadde skapt problemer, men i løpet av kort – men opplevd uendelig – tid, slapp jeg gjennom og kom meg hjem. Cirka 30 timer etter ruten ...

Jeg sendte selvfølgelig klage til SAS for å få refundert ekstrautgifter, etter noen få dager kom svaret:

«Vi har for tiden minimum 8 uker svartid på denne typen henvendelser.»

Og det hadde de; jeg fikk svar i slutten av juli mens jeg var på ferie. Normalt leverer jeg ferdig reiseregning dagen etter at reisen er avsluttet, denne gangen tok det nesten 4 måneder.

Er det rart at jeg ikke har fått «Jeg reiser alene»-lapp, men en «Du reiser alene!»-pekefinger fra sjefen?

³ Er det tilfeldig at når jeg Googler Öxnared, så dukker det opp en annen fortelling om togpassasjerer som venter på buss på Öxnared, busser som ikke kommer?